

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 20S/84/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5015200374
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Čanádyová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5015200374.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členov senátu JUDr. Veroniky Poláčkovej a Mgr. Nory Tomkovej, v právnej veci žalobcov: v rade 1/ T. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. K. X/X, I., v rade 2/ P. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. K. X/X, I., v rade 3/ MUDr. L. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. K. X/X, I., v rade 4/ J. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. K. X/X, I., všetci právne zastúpení Mgr. Zuzanou Pivoňkovou, advokátkou so sídlom E. B. E. X, XXX XX F., proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Andreja Kmeťa 17, 010 01 Žilina, za účasti účastníka konania: Mesto Žilina, so sídlom Námestie obetí komunizmu 1, 011 31 Žilina, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2015/001983/KRA zo dňa 16.02.2015, takto jednomyselne

rozhodol:

Rozhodnutie žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2015/001983/KRA zo dňa 16.02.2015 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcom v rade 1/, 2/, 3/, 4/ náhradu trov konania vo výške 70,- Eur z titulu súdneho poplatku a vo výške 900,56 Eur z titulu trov právneho zastúpenia, na účet ich právnej zástupkyne Mgr. Zuzany Pivoňkovej, advokátky so sídlom v F., do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou doručenou na Krajský súd v Žiline dňa 30.03.2015 sa žalobcovia domáhali preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2015/001983/KRA zo dňa 16.02.2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“, „preskúmané rozhodnutie“, „rozhodnutie žalovaného“, „rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie Obce Lietavská Lúčka (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. j. 8493/2014-48657/2014-OS-HL zo dňa 16.10.2014 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým Obec Lietavská Lúčka podľa § 37 zákona č. 50/1976 Zb. v znení neskorších predpisov rozhodla v súlade s § 39 a § 39a cit. zákona a § 4 Vyhlášky č. 453/2000 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Stavebného zákona (ďalej len „Vyhláška č. 453/2000 Z.z.“) o umiestnení stavby: „Prestrešenie vstupu do kultúrneho domu v Trnovom“ na pozemku CKN p. č. 666 v kat. úz. K. (ďalej len „posudzovaná stavba „ alebo „umiestňovaná stavba“).

Žalovaný sa stotožnil so skutkovým a právnym posúdením veci a k odvolacej námietke žalobcov, ktorí tvrdili, že bola povinnosť stavebného úradu prerušiť konanie podľa § 29 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) z dôvodu vedenia konania na Okresnom súde Žilina č.k. 14C/31/2012 uviedol, že vždy musí existovať dôvod na prerušenie stavebného konania. Správny orgán musí vyhodnotiť, či konanie vedené na súde je predbežnou otázkou, od ktorej závisí rozhodovanie vo veci vedenej na správnom orgáne a ktorá je dôvodom pre prerušenie konania. Konštatoval, že konanie na Okresnom súde Žilina č.k. 14C/31/2012 je občiansky spor podľa § 127 Občianskeho zákonníka. Z obsahu žaloby, ktorá je predmetom konania na okresnom súde nevyplýva,

že by sa žalobcovia domáhali zákazu akejkoľvek stavebnej činnosti na objekte kultúrneho domu a že by vlastníci stavby nemohol uskutočniť stavebné úpravy a udržiavacie práce, teda aj prestrešenie schodiska, ktoré svojím konštrukčným vyhotovením nemôže zhoršiť už jestvujúce podmienky z hľadiska hluku, pretože sa jedná iba o prekrytie priestoru schodiska novou strechou, ktorou sa zabezpečí ochrana vstupného priestoru pred poveternostnými vplyvmi, čo znamená, že na hluk vznikajúci v stavbe, z dôvodu reprodukovanej hudby, v dôsledku činnosti ľudí pohybujúcich sa v okolí stavby aj v priestoroch schodiska, nemôže mať novovybudované prestrešenie schodiska žiadny vplyv, keď žalobcovia svoje tvrdenia v správnom konaní navyše nepreukázali žiadnymi dôkazmi.

K námietke o protiprávnom postupe okresného úradu pri určení Obce Lietavská Lúčka ako príslušného stavebného úradu, žalovaný uviedol, že príslušnosť Obce Lietavská Lúčka ako stavebného úradu bola záväzne určená bývalým Obvodným úradom v Žiline (v súčasnosti Okresný úrad Žilina) listom č. ObÚ-ZA-OVBP2/B/2013/00232-002/PAV zo dňa 15.01.2013 podľa § 119 ods. 3 Stavebného zákona. Označenie „stavebné konanie“ v tomto liste je treba chápať ako všetky konania vo veci predloženého návrhu podľa Stavebného zákona, ktorých výsledkom je konečné povolenie stavby a jej danie do užívania, teda aj rozhodnutie o umiestnení stavby, ak sa na posudzovanú stavbu takéto rozhodnutie vyžaduje a musí predchádzať samotnému povoleniu stavby. Štatutárnym orgánom obce je starosta, ktorý pri výkone svojej pôsobnosti nepodlieha priamo, ani nepriamo, iným starostom, mestským zastupiteľstvám, či iným úradníkom. Z pomeru starostu Obce Lietavská Lúčka k veci, účastníkom konania a ich zástupcom nie je žiadny základ pre pochybnosť o predpojatosti. Určenie stavebného úradu nie je rozhodnutím a ani sa naň nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Rozhodujúcim kritériom pri určovaní, ktorý stavebný úrad bude príslušný vo veci konať a vydať rozhodnutie, je rozsah budúcej stavby, ako aj odborné predpoklady úradu na konanie. Preto nie je dôvod postup okresného úradu pri určení stavebného úradu považovať za protiprávny, pretože určená Obec Lietavská Lúčka, pre ktorú zmluvne dohodnutý Spoločný obecný úrad so sídlom v Žiline zabezpečoval podklady pre rozhodovanie o návrhu a vykonával činnosť stavebného úradu, považuje za nestranný a v súlade so zákonom. Zamestnanci spoločného obecného úradu sú v pracovnoprávnom pomere s obcami, pre ktoré zabezpečujú prenesený výkon štátnej správy a tento vykonávajú na základe zmluvy o zriadení spoločného obecného úradu. V rámci vykonávania činnosti stavebného úradu sú jeho zamestnanci podriadení starostom tých obcí, pre ktoré správne konanie vo veci, podľa Stavebného zákona, vedú. Do činnosti stavebného úradu nemôžu zasahovať obecné alebo mestské zastupiteľstvá, resp. starostovia iných obcí, čo znamená, že nemôžu reálne ovplyvniť rozhodovanie a výsledok prostredníctvom ich štatutárneho orgánu, teda starostu (primátora) inej obce (mesta).

K námietke o protiprávnom zamietnutí námietok predpojatosti voči zamestnankyni spoločného obecného úradu a vedúceho odboru stavebného úradu konštatoval, že námietkou sa zaoberal bezprostredný nadriadený zamestnankyňa ako aj najbližšie nadriadený vedúcemu odboru, ktorí ich vyhodnotili osobitne v rozhodnutiach č.j. 8493/2014-34196/2014-OS-OSW zo dňa 14.07.2014 a č. 8493/2014-45817/2014-OS-HI zo dňa 30.09.2014, kde uviedli dôvody, prečo nebolo potrebné zamestnankyňu a jej vedúceho vylúčiť z konania a poukázal na § 9 ods. 1 Správneho poriadku. K tvrdeniu žalobcov, že zrušenie predchádzajúceho rozhodnutia, ktorého sa zúčastnila namietaná pracovníčka stavebného úradu, malo byť dôvodom, aby táto v novom konaní nemala mať vec pridelenú, konštatoval, že z ust. § 9 - § 12 Správneho poriadku, ani zo žiadneho iného predpisu, to nevyplýva. Zrušenie rozhodnutia v odvolacom konaní pre procesné alebo iné pochybenie, nie je dôvodom pre odobratie veci pracovníčke stavebného úradu, ktorá pripravovala podklady pre rozhodnutie. Tvrdenie odvolateľov, že už pri príprave podkladov bolo jasne preukázané skresľovanie skutočností, ako aj nezaobranie sa návrhom účastníkov na vypracovanie svetlo-technického posudku, nie sú relevantnými dôkazmi, že pracovníčka stavebného úradu konala zaujato tým, že ich nevyžadovala predložiť. Podklady navrhovanej stavebnej úpravy tak, ako boli predložené navrhovateľom (bez svetlo-technického posudku) postačovali pre jej riadne posúdenie a rozhodnutie o jej umiestnení, a to vzhľadom na jej dostatočnú odstupovú vzdialenosť od rodinného domu č. X vo vlastníctve žalobcov, jej rozsah a charakter, ktorá nemôže žiadnym spôsobom zhoršiť požiadavky na zachovanie pohody bývania, t.j. svetlotechnické alebo hlukové podmienky susednej nehnuteľnosti. Navrhovaná stavebná úprava sa netýka susednej stavby žalobcov, ale iba stavby jestvujúceho kultúrneho domu. Navrhovaná stavebná úprava dokončenej stavby je zmenou stavby, ktorá je definovaná v § 138b ods. 5 Stavebného zákona, pretože sa jedná iba o stavebné úpravy vonkajšieho schodiska, ktorými sa nezasahuje a nemení doterajšie dispozičné a stavebnotechnické riešenie hlavnej stavby kultúrneho domu, táto stavba sa nenadstavuje, nebol preto dôvod požadovať výkresovú dokumentáciu celej stavby. K námietke umiestnenia navrhovanej stavby konštatoval, že

umiestnením novonavrhovaných betónových základových pásov, do ktorých je kotvená oceľová konštrukcia, nesúca samotné prestrešenie, sa stavba pôdorysne rozšíri práve o tieto novovybudované základy v šírke 0,40 m po obvode pôvodného schodiska, čo si vyžadovalo rozhodnutie o jej umiestnení. Vonkajšie schodisko je, podľa snímky z katastrálnej mapy a údajov projektanta uvedených vo výkrese, vzdialené od rodinného domu žalobcov č. X minimálne 10 metrov, teda nie iba 7,3 m tak, ako to tvrdia žalobcovia. K nadstavbe objektu nedôjde, pretože pôvodná výška kultúrneho domu sa nenavrhuje zvýšiť, ostáva nezmenená a teda aj doterajšie svetelno-technické podmienky na susedných nehnuteľnostiach sa umiestnením prestrešenia schodiska nezmenia. Vzdialenosť schodiska od rodinného domu č. X vo vlastníctve žalobcov je, podľa predloženej snímky z katastrálnej mapy, viac ako 10 metrov a výška navrhovanej vyššej časti strechy prestrešenia + 5,755 metra nad úrovňou dolnej podesty, označenej ako ± 0,000 metra. Takéto riešenie, vzhľadom na vzájomné odstupové vzdialenosti stavieb, umožňuje posúdiť navrhovanú stavebnú úpravu kultúrneho domu aj bez predloženia požadovaného svetelno-technického posudku. Poukázal na STN 73 0580-1 Denné osvetlenie budov, časť 1: Základné požiadavky, Zmena 2, čl. 4.4, podľa ktorého pri navrhovaní a úpravách stavebných objektov (nadstavby, prístavby a pod.) sa musí dbať na to, aby sa výrazne nezhoršili podmienky denného osvetlenia v existujúcich okolitých vnútorných priestorov budov s trvalým pobytom ľudí a aby sa vytvorili podmienky na dostatočné denné osvetlenie budov na dočasne nezastavaných stavebných parcelách. V prípade žalobcov je ich požiadavka na vypracovanie svetlo-technického posudku vzhľadom na vzájomnú odstupovú vzdialenosť, výšku prestrešenia a orientáciu miestnosti kuchyne rodinného domu č. X neúčelná a zbytočná. Vzhľadom na to, že slnečné lúče dopadajú v našej zemepisnej šírke z južnej strany, realizáciou navrhovanej zmeny stavby, nebude nijako znížený svetelný komfort na rodinných domoch č. X a X žalobcov, pretože doterajší stav sa prestrešením schodiska nezmení. Rovnako nedôjde k zmene alebo zhoršeniu presvetlenia pozemkov nachádzajúcich sa južne od kultúrneho domu, a to parcel ČKN p. č. 668/3, 668/4 a 668/5, preto nebol dôvod vlastníkom týchto pozemkov priznať postavenie účastníkov konania tak, ako to ustanovuje § 34 ods. 2 Stavebného zákona, pretože ich vlastnícke alebo iné práva nemôžu byť žiadnym spôsobom dotknuté a z tohto dôvodu žalovaný námietku žalobcov, o pochybení stavebného úradu pre neoznámenie začatia konania vlastníkom týchto pozemkov, zamietol ako bezpredmetnú a neopodstatnenú.

Proti tomuto rozhodnutiu podali riadne a včas žalobu žalobcovia. Žiadali napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. V žalobe poukázali na chronológiu veci - rozhodnutia, ktoré boli vydané v súvislosti s námietkou žalobcov o predpojatosti zamestnancov stavebného úradu - Ing. O. a Ing. H. (ďalej len „zamestnankyňa“, „zamestnanec“). Tvrdili, že boli ukrátení na svojich právach z dôvodu nezákonného postupu žalovaného pri rozhodovaní o určení príslušného stavebného úradu podľa § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. - Obce Lietavská Lúčka, ktorá bola určená ako stavebný úrad na základe Zmluvy o zriadení Spoločného stavebného úradu v Žiline, že všetci zamestnanci Spoločného stavebného úradu, ktorí pripravujú podklady pre rozhodnutie, sú zamestnancami Stavebného úradu Mesta Žilina, sú pracovne podriadení primátorovi Mesta Žilina vo väzbe na to, že žiadosť o vydanie územného rozhodnutia, na predmetnú stavbu, podalo Mesto Žilina. Pracovníčka, ktorá fyzicky pripravovala podklady pre vydanie rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu - Ing. O., je zamestnankyňou Stavebného úradu Mesta Žilina. Táto zabezpečovala prípravu podkladov pre rozhodnutie, posudzovala súlad návrhu s príslušnými zákonmi, preto je tu zrejmá pochybnosť o jej nezaujatosti, ktorú uviedli žalobcovia už v námietkach voči tejto zamestnankyňi. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní 8Sžo/204/2010 a § 9 - § 11 Správneho poriadku.

Namietali postup zamestnankyne v konaní č. 5646/2013-28656/2013-OS-HL, v ktorom bolo vydané rozhodnutie vo veci stavebného konania - návrhu na stavebné povolenie. Tvrdili, že v tomto konaní (v stavebnom konaní) sa pracovníčka námietkami žalobcov nezaoberala, i keď rozhodnutím zo 07.10.2013 žalovaný pod č. OÚ-ZA-OVBP2/B/2013/00996/KRA vrátil prvostupňovému orgánu vec na ďalšie konanie. Namietali postup Obce Lietavská Lúčka, ktorá rozhodnutím zo 04.12.2013 pod č. 5645/2013-54509/2013-OS-HI (spracovala ho Ing. O.) podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku prerušila stavebné konanie do rozhodnutia o predbežnej otázke - do doby vydania právoplatného rozhodnutia o umiestnení stavby, keď v tomto rozhodnutí konkrétna lehota tak, ako to vyžaduje zákon, na prerušenie konania, nebola uvedená, v čom videli postup v prospech zamestnávateľa Ing. O. - Mesta Žilina. Z postupu Ing. O. je (podľa žalobcov) zrejmé, že v konaní o vydaní stavebného povolenia bude teraz, keď už je vydané právoplatné územné rozhodnutie, naďalej konať a rozhodovať ako Stavebný úrad Mesta Žilina, a to práve na základe Zmluvy o spoločnom obecnom úrade. Dňa 12.05.2014 sa na stavebný úrad dostavil žalobca v rade 4/, aby sa oboznámil s podkladmi žiadosti. Ing. O. na jeho otázku, prečo

nenariadila ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním, ktoré žalobcovia požadovali, uviedla, že toto nie je potrebné, bola sa pozrieť na tvar miesta a ho aj odfotovala, predložila mu fotografie kultúrneho domu, načo žalobca v rade 4/ sa jej spýtal, kedy bola u jeho rodičov, pretože fotografie sú robené z okna ich kuchyne a izby na poschodí. Na to uviedol, že tieto fotografie urobil on a doložil ich k prerušeniu stavebného konania, na čo mu Ing. O. odpovedala, že ona aj tak posúdi návrh kladne.

Tvrдили, že podali voči Ing. O. námietku zaujatosti, z hľadiska jej pracovnej podriadenosti k navrhovateľovi v územnom konaní - Mestu Žilina, ktorou sa zaoberal jej nadriadený - Ing. H., zamestnanec Mesta Žilina. H. k námietke zaujatosti uviedol, že Mesto Žilina ako stavebník a zároveň zamestnávateľ zamestnancov, ktorí sa podieľajú na realizácii predmetnej stavby, nemá možnosť ovplyvniť rozhodovanie starostu inej obce, čo žalobcovia nepovažujú za súladné s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/204/2010.

Poukázali, že boli vydané rozhodnutia o prerušení územného konania zo dňa 16.06.2014 a 22.09.2014, avšak k týmto rozhodnutiam sa nenachádzajú doručky, ktorými boli rozhodnutia žalobcom doručované. Pokiaľ stavebný úrad pripojil nejaké doručky k týmto rozhodnutiam, jedná sa o sfaľované doručky. O týchto rozhodnutiach neboli žiadnou formou informovaní.

Tvrдили, že o námietke, ktorú podali voči Ing. H. nerozhodoval nadriadený orgán - Okresný úrad Žilina (žalovaný), v dôsledku čoho došlo k procesnému pochybeniu v konaní.

Namietali zákonnosť postupu, ktorým obvodný úrad podľa § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. dňa 15.01.2013 pod č. ObÚ-ZA-OVBP2/B/2013/00232-0002/PAV určil ako príslušný stavebný úrad pre stavebné konanie a vydanie príslušných rozhodnutí na uvedenú stavbu - Obec Lietavská Lúčka. Žalovaný sa s touto námietkou žalobcov v napadnutom rozhodnutí nedostatočne vysporiadal. Argumenty, ktoré uviedol sú klamlivé, v snahe zakryť vlastné pochybenie. Poukázali, že došlo k určeniu príslušného stavebného úradu len pre stavebné konanie a vydanie príslušných rozhodnutí a nie však pre konanie územné.

Tvrдили, že sú obťažovaní nielen reprodukovanou hudbou samotného kultúrneho domu, ale aj hlukom, ktorý vzniká v priestoroch schodiska práve činnosťou návštevníkov na podujatiach v kultúrnom dome, ktoré nie sú sporadické, ale takmer každý týždeň. Poukázali na § 139 ods. 2 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb a § 37 ods. 2 cit. zákona a konštatovali, že sa žalovaný a prvostupňový správny orgán nedostatočne vysporiadali s námietkami týkajúcimi sa hluku, vibrácií a návrhom žalobcov na výstavbu protihlukovej steny pri kultúrnom dome, ku ktorému sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí nevyjadril vôbec.

Podľa názoru žalobcov, v konaní bolo potrebné vypracovať svetlo-technický posudok stavby, pretože kultúrny dom je postavený 40 cm od ich spoločnej hranice, má výšku 17 m, dĺžku aj so schodiskom cca 37 m a poukázali na nesprávne odstupové vzdialenosti medzi rodinným domom č. X a schodiskom, ktoré uvádzal žalovaný, keď tvrdili, že reálne vzdialenosť je 8,7 m po odrátaní rozšírenia stavby o 40 cm, je 8,3 m, keď projektant ako aj žalovaný uvádzajú vzdialenosť 10,705 m.

Namietali, že správny orgán nevykonala miestne zisťovanie, napriek tomu, že v konaní túto požiadavku žalobcovia uviedli. Práve miestnym zisťovaním by bolo možné preukázať nepravdivosť tvrdenia žalovaného, že pôvodná výška časti kultúrneho domu sa nezvýši, čo je však s poukazom na projektovú dokumentáciu prestrešenia absurdné, keď samotná stavba kultúrneho domu a prestrešenia schodiska je k rodinným domom žalobcov orientovaná východne až juhovýchodne, keď kultúrny dom už pri doterajších rozmeroch podstatne zatieňuje rodinný dom žalobcov a jediné možné presvetlenie rodinného domu dopadmi slnečných lúčov zo strany kultúrneho domu je možné len z priestorov jeho schodiska. Poukazovali na neriešenie zámeru ochrany priestoru schodiska od poveternostných vplyvov, pretože (podľa žalobcov) prestrešením vo výške 3-4,5 metra nedôjde k ochrane priestoru schodiska od dažďa a snehu pri prevládajúcom východnom až severovýchodnom prúdení vzduchu a nenariadenia udržiavacích prác v zmysle § 86 ods. 2 Stavebného zákona, keď pravé rameno schodiska je značené poškodené, čím ohrozuje život a zdravie osôb, ktoré sa na ňom pohybujú a stavebník sa stará iba o ľavé rameno, ktoré je vo vyhovujúcom stave. Zdôvodnenie týchto námietok žalovaným v napadnutom rozhodnutí nie je dostatočné, keď žalovaný konštatoval, že mu neprináleží vyhodnocovať predložený návrh z hľadiska, či je tento dostatočný na to, aby chránil schodisko pred dažďom a snehom. S týmto názorom žalobcovia nesúhlasili, poukázali na žiadosť navrhovateľa, technickú správu projektovej dokumentácie a vyjadrenie žalovaného, ktorý v rámci odôvodnenia námietky uvádzal, že sa jedná iba

o prekrytie priestoru schodiska novou strechou, ktorou sa zabezpečí ochrana vedľajšieho vstupného priestoru pred poveternostnými vplyvmi. Súčasne žiadali, aby žalovaný nahradil žalobcom trovy konania, ktoré v podanej žalobe nevyčíslili.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 07.05.2015. Zotrval na skutkovom a právnom posúdení veci. Žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Zotrval na odstupových vzdialenostiach navrhovanej stavby a rodinných domov žalobcov a že navrhované riešenie prestrešenia pozostávajúce z dvoch striešok umiestnených, v dvoch úrovniach, nemôže zhoršiť jestvujúce svetelnotechnické podmienky ani na pozemku žalobcov.

Pribratý účastník konania - Mesto Žilina sa k návrhu vyjadrilo písomným podaním z 09.06.2015. Uviedol, že prestrešenie vonkajšieho schodiska Kultúrneho domu v Trnovom spĺňa požiadavky vyplývajúce zo Stavebného zákona a príslušných noriem a je v súlade s právnymi predpismi. Žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu v zmysle § 247 a nasl. O.s.p., na nariadenom pojednávaní dňa 27.10.2015 a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pri aplikácii § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. napadnuté rozhodnutie zrušil, a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či dostatočne zistil skutkový stav veci, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Úlohou správneho súdnictva je preskúmanie zákonosti rozhodnutí správnych orgánov v rozsahu a z dôvodov vymedzených v žalobe (resp. opravnom prostriedku). To znamená, že krajský súd ako správny súd nevyhľadáva dôvody žaloby a je viazaný rozsahom žalobných bodov, ktoré vymedzil žalobca v podanej žalobe v lehote na podanie žaloby (§ 250b ods. 1 O.s.p.).

Podľa 39a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. v znení k 01.01.2015, rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 cit. zákona, v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky

a) na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,

b) na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na sieť technického vybavenia, napojenie na pozemné

komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,
c) vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,
d) vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Podľa § 39a ods. 3 cit. zákona, Rozhodnutie o umiestnení stavby sa nevyžaduje na

- a) stavby, ktorých podmienky na umiestnenie podrobne rieši územný plán zóny, ak je to v jeho záväznej časti uvedené,
- b) drobné stavby,
- c) stavebné úpravy a udržiavacie práce,
- d) stavby umiestňované v uzavretých priestoroch existujúcich stavieb, ak sa nemení vonkajšie pôdorysné ohraničenie a výškové usporiadanie priestoru,
- e) reklamné stavby.

Podľa § 117 ods. 1 cit. zákona, stavebným úradom je obec. Pôsobnosť stavebného úradu je preneseným výkonom štátnej správy.

Podľa § 117 ods. 2 cit. zákona, obec, ktorá je sídlom spoločného obecného úradu, 11) oznámi krajskému stavebnému úradu jeho zriadenie, ako aj zoznam obcí, pre ktoré spoločný obecný úrad plní úlohy na úseku územného konania a stavebného poriadku; ministerstvo zverejňuje zoznam prostredníctvom siete internetu.

11) § 20a zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov.

Podľa § 119 ods. 3 cit. zákona, ak je na konanie príslušná obec ako stavebný úrad a je zároveň navrhovateľom, stavebníkom alebo vlastníkom stavby, alebo žiadateľom o povolenie terénnych úprav, prác alebo zariadení, ktoré sú predmetom konania, krajský stavebný úrad určí, ktorý stavebný úrad vykoná konanie a vydá rozhodnutie.

Je na správnej úvahe, či správny orgán preruší konanie ex offa alebo na základe návrhu účastníkov konania a vyhodnotí, či sú splnené podmienky na takýto postup do určitého časového úseku (v prejednávanej veci do právoplatného rozhodnutia vo veci predpojatosti pracovníka stavebného úradu).

Prerušenie konania je procesný postup správneho orgánu, ktorý môže mať vplyv na dĺžku konania - v prípade nečinnosti orgánu verejnej správy, môže byť aj predmetom prieskumu v správnom súdnictve, avšak nemôže mať dosah na zákonnosť napadnutého rozhodnutia ako takého. Rozhodnutia o prerušení konania, ktoré boli vydané podľa názoru krajského súdu duplicitne a boli žalobcom v rade 1/, 2/, 3/, 4/ doručené (rozhodnutie zo 16.6.2014 a rozhodnutie z 22.9.2014) nemôžu ovplyvňovať práva a povinnosti žalobcov a meritum veci. Aj prípadné procesné pochybenia správneho orgánu vo formulovaní výroku (jeho určitosti), dôvodov prerušenia konania a doručovania rozhodnutia, nemohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Jedná sa o procesný postup správneho orgánu, ktorý môže mať vplyv na dĺžku konania, avšak neovplyvňuje rozhodnutie vo veci samej v pozitívnom alebo negatívnom zmysle.

Krajský súd poukazuje, že predmetom prieskumu je konanie územné a nie stavebné, preto môžu byť predmetom preskúmania iba tie rozhodnutia (a postup), ktoré sa týkajú územného konania, teda napr. rozhodnutie o prerušení územného konania, v rámci preskúmania rozhodnutia vo veci samej. Námietka, že nebola v rozhodnutí č. 5645/2013-54509/2013-OS-HL uvedená lehota na prerušenie stavebného konania, je pre územné konanie irelevantná.

Pokiaľ žalobcovia poukazovali na dôvody zaujatosti pracovníkov Mestského úradu Žilina - Ing. O. ako aj Ing. H. a že žalobcom rozhodnutie o prerušení konania nebolo doručené, krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že vo veci bolo Obcou Lietavská Lúčka dňa 22.09.2014 vydané rozhodnutie pod č. 8493/2014-44211/2014-OS-HL o prerušení územného konania do doby právoplatného rozhodnutia o predbežnej otázke vo veci predpojatosti pracovníkov stavebného úradu (O., H.). Z administratívneho spisu bolo preukázané, že rozhodnutie o prerušení zo dňa 22.9.2014 bolo žalobcom v rade 1/, 2/, 3/ doručené, a to žalobcom v rade 1/, 2/ dňa 26.9.2014, žalobkyni v rade 3/ dňa 29.9.2014. Je pravdou, že v spise sa nenachádza doklad o doručení tohto rozhodnutia žalobcovi v rade 4/.

Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že doručky žalobcov v rade 1/, 2/, 3/ nie sú doručky vzťahujúce sa k tomuto rozhodnutiu, na doručkách, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, ktoré sa majú viazať k rozhodnutiu o prerušení konania z 22.9.2014, je vyznačené konanie č. 8493/2014-44211/2014-OS-HL, pod ktorým číslom je označené rozhodnutie z 22.9.2014 o prerušení konania. Krajský súd dospel k záveru, že doručky žalobcov 1/,2/ a 3/, ktoré pripojil správny orgán v predložennom administratívnom spise, sa viažu k doručovaniu rozhodnutia z 22.9.2014, preto krajský súd neakceptoval námietku žalobcov, že rozhodnutie o prerušení konania z 22.9.2014 nebolo žalobcom v rade 1/, 2/, 3/ riadne doručené.

Žalobcovia namietali, že nekonal príslušný orgán (Obec Lietavská Lúčka v súlade s § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb.

Krajský súd zistil, že podľa § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. Obvodný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky (právny predchodca žalovaného) určil pod č. ObÚ-ZA-OVBP2/V/2013/00232-002/Pav zo dňa 15.01.2013 pre stavebné konanie a vydanie príslušných rozhodnutí pre stavbu „Prestrešenie vstupu do Kultúrneho domu v Trnovom“ v kat. úz. K. ako príslušný stavebný úrad Obec Lietavská Lúčka. Z pripojenej dokumentácie krajský súd zistil, že právny predchodca žalovaného tak postupoval na základe žiadosti zo 07.01.2013, ktorú Mesto Žilina dňa 08.01.2013 doručilo na Obvodný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky, ktorou požiadalo o určenie stavebného úradu pre stavbu „Prestrešenie vstupu do Kultúrneho domu v Trnovom“. Z obsahu tejto žiadosti je zrejmé, že mesto žiada o určenie stavebného úradu pre vydanie stavebného povolenia a príslušných rozhodnutí.

Krajský súd poukazuje, že vychádzajúc zo systematizácie zákona č. 50/1976 Zb. stavebnému konaniu musí predchádzať konanie územné a je možné (za splnenia zákonných podmienok) spojiť obe konania do jedného konania. V prejednávanej veci však stavebné konanie a územné konanie prebiehali samostatne. Predchodca žalovaného 15.01.2013 určil ako príslušný stavebný úrad Obec Lietavská Lúčka, výlučne pre stavebné konanie a vydanie príslušných rozhodnutí v stavebnom konaní (stavebné povolenie). V konaní nebolo preukázané, že pre územné konanie v súlade s § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. bol určený príslušný stavebný úrad.

Navrhovateľom v územnom konaní bolo Mesto Žilina, ktoré je stavebným úradom, preto bolo potrebné, aby pre územné konanie (v prípade umiestnenia stavby v kat. úz. K.) bol, príslušným orgánom podľa § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. „určený príslušný stavebný úrad, ktorý vo veci bude ako nezávislý orgán konať a rozhodovať“. Z obsahu predloženého administratívneho spisu súd nemal preukázané, že by pre územné konanie bol určený príslušný stavebný úrad - Obec Lietavská Lúčka, ako bol určený pre stavebné konanie a vydanie stavebného povolenia.

Krajský súd má za to, že v konaní bolo nesporné, že podklady pre vydanie napadnutého (územného) rozhodnutia zabezpečovali pracovníci Mestského úradu Žilina, a to Ing. O. a Ing. H., v rámci výkonu činnosti Spoločného obecného úradu na základe Zmluvy o zriadení spoločného obecného úradu zo dňa 28.02.2003, vrátane jej dodatkov.

V konaní bolo preukázané, že žalobcovia namietali zaujatosť pracovníkov Mestského úradu Žilina - H. a O., ktorí ako zamestnanci Spoločného stavebného úradu v Žiline zabezpečovali podklady pre územné konanie a vydanie napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím. Žalobcovia proti rozhodnutiam o námietkach, ktoré podali voči H. a O. a o ktorých rozhodla Obec Lietavská Lúčka, nepodali opravné prostriedky.

V konaní bolo potrebné posúdiť otázku, či u pracovníkov H. a O., ktorí vykonávali úkony a zabezpečovali podklady potrebné pre vydanie prvostupňového rozhodnutia (na základe Zmluvy o zriadení spoločného obecného úradu), existuje dôvod na pochybnosť o ich zaujatosti, ktorá v tomto konkrétnom prípade (v rozsahu námietok žalobcov) sa fakticky vzťahuje aj na ktoréhokoľvek iného zamestnanca Mesta Žilina, ktorý by vykonával na základe Zmluvy o zriadení spoločného obecného úradu úkony pre Stavebný úrad Obce Lietavská Lúčka.

Krajský súd sa stotožnil s názorom, že vzhľadom na zamestnanecký pomer H. a O. k Mestu Žilina, ktoré bolo aj navrhovateľom stavby a ktorého zamestnanci vykonávali činnosť na základe Zmluvy o spoločnom obecnom úrade, je dôvodná pochybnosť o ich nestrannosti, ale aj akéhokoľvek iného zamestnanca

Stavebného úradu Mesta Žilina, ktorý by reálne vykonával, na základe Zmluvy o zriadení spoločného obecného úradu, úkony pre Obec Lietavská Lúčka.

Námietky, ktoré účastníci správneho konania môžu podať podľa § 9 Zákona o správnom konaní, proti zamestnancovi správneho orgánu a teda žiadať o jeho vylúčenie z prejednávanej veci, musia sa vzťahovať k pomeru konkrétneho zamestnanca k veci, účastníkom konania a ich zástupcom. Žalobcovia, v námietkach proti zamestnancom O. a H., skutočnosti, týkajúce sa osobného pomeru týchto zamestnancov, neuvádzali, preto námietky zaujatosti voči O. a H., vzhľadom na ich charakter, možno vyhodnocovať len z hľadiska posudzovania zákonnosti postupu (konania), či bol správne určený príslušný orgán podľa § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb.

Práve postup príslušného orgánu, ktorý je kompetentný podľa § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. určiť príslušný orgán na konanie (pre územné konanie), má smerovať (vyústiť) v určenie takého orgánu, u ktorého je v maximálnej možnej miere vylúčená akákoľvek pochybnosť o jeho nestrannosti a vylúčená akákoľvek pochybnosť o nezaujatosti zamestnancov takto určeného orgánu.

Krajský súd dospel k záveru, že pre územné konanie neexistuje rozhodnutie príslušného orgánu podľa § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb., na základe ktorého by príslušný orgán určil, vzhľadom na navrhovateľa stavby - Mesto Žilina, ktoré je súčasne aj stavebným úradom, príslušný stavebný úrad, ktorý by bol kompetentný konať a rozhodnúť a vydať územné rozhodnutie. Krajský súd je toho názoru, že i keď rozhodnutie prvostupňové bolo vydané v mene starostu Obce Lietavská Lúčka a je aj podpísané osobou starostu Obce Lietavská Lúčka, samotná táto skutočnosť nevyvracia pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti osoby, ktorá všetky úkony pred vydaním prvostupňového rozhodnutia zabezpečovala (aj podklady rozhodnutia) pre Obec Lietavská Lúčka, ako aj starostu tejto obce, navyše keď Obec Lietavská Lúčka bola v čase posudzovaného konania účastníkom Zmluvy o zriadení spoločného obecného úradu.

Krajský súd vychádzal aj z názoru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/204/2010 zo dňa 22.06.2011 a má za to, že ust. § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. obsahuje výslovnú úpravu, ktorou sa predchádza práve novej predpojatosti, pričom určenie stavebného úradu, ktorý má uskutočniť územné konanie (stavebné konanie, ktorého činnosť zabezpečoval zamestnanec navrhovateľa v územnom konaní), zmysel tohto zákonného ustanovenia obchádza. Takýto záver nie je ani v rozpore s ustanovením § 9 Správneho poriadku, ktorý rieši výlučne konkrétneho zamestnanca správneho orgánu. Bolo povinnosťou žalovaného, resp. jeho predchodcu, určiť na konanie taký stavebný úrad vo svojej pôsobnosti, ktorý by pochybnosti o nezaujatosti svojich zamestnancov (v územnom konaní) nezbudzoval.

Námietka žalobcov, že príslušný pracovník nenariadil ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním, môže byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia iba v tom prípade, ak skutočne bolo potrebné pre riadne zistenie skutočného stavu veci nariadiť ústne pojednávanie, vykonať miestne zisťovanie. Je však na úvahe správneho orgánu, či nariadi ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním alebo nie. Uvedený postup - nevykonanie tohto procesného úkonu, samo o sebe neznamená nezákonnosť postupu a rozhodnutia. Nezákonnosť rozhodnutia môže nastať iba v tom prípade, ak skutočne bolo potrebné z hľadiska riadneho zistenia skutkového stavu takéto miestne zisťovanie nariadiť, ak nie je na základe iných podkladov riadne preukázaný skutkový stav veci, pričom „nutnosť“ vykonania miestneho zisťovania (ústneho pojednávania) musí byť preukázaná. V dôvodoch žaloby však žalobcovia nepreukázali nutnosť a opodstatnenosť takéhoto postupu. Túto námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie o umiestnení stavby - prestrešenie vstupu do Kultúrneho domu v Trnove. Ako vyplýva z prvostupňového rozhodnutia, rozhodnutie bolo vydané za účelom zabezpečenia súladu urbanistického a architektonického riešenia s okolitým životným priestorom. Jedná sa o stavbu exteriérového schodiskového prestrešenia už k jestvujúcemu kultúrnemu domu, ktorý sa nachádza v intraviláne mestskej časti Trnove. Zámerom je prestrešenie jestvujúceho dvojramenného betónového schodiska a tým jeho ochrana pred poveternostnými vplyvmi. Prestrešenie je navrhované ako oceľová konštrukcia pozostávajúca zo stĺpov, väzníc a priečnych oceľových krokiev, na ktoré sú pomocou oceľových uholníkov kotvené drevené fošty. Prestrešenie tvorí celoplošný záklop z OSB dosiek hrúbky 25 mm, ktorý vytvára šilt. Celý šilt je oplechovaný pozinkovaným plechom.

Treba konštatovať, aj z fotodokumentácie, že rozhodnutie o umiestnení stavby sa týka iba prestrešenia vstupu do už postaveného, existujúceho, Kultúrneho domu v Trnovom, preto námietky žalobcov, v ktorých namietali hlučnosť samotného kultúrneho domu, odstupové vzdialenosti umiestnenia stavby (kultúrneho domu), nemôžu byť už logicky riešené v tomto konaní, ale mohli byť riešené len v konaní, ktorým sa umiestnila stavba, ku ktorej má byť umiestnené prestrešenie schodiska.

Konanie žalobcov pred civilným súdom (14C/31/2012) rieši otázku, ktorou sa žalobcovia domáhajú, aby Mestu Žilina bolo zakázané obťažovať žalobcov hlučnosťou a žiadajú, aby sa Mesto Žilina zdržalo rušenia žalobcov hlučnosťou spôsobovaným prevádzkou kultúrneho domu. Otázka hlučnosti (v správnom konaní) mohla byť riešená iba v územnom konaní, ktorým sa umiestňovala stavba kultúrneho domu, keď je logické, že samotné prestrešenie schodiska nemôže spôsobovať hlučnosť, hlučnosť môže spôsobovať iba prevádzka kultúrneho domu ako takého. Túto námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

V preskúvanom konaní je možné sa zaoberať otázkami presvetlenia, zatienia, ako aj odstupových vzdialeností len umiestňovanej stavby, teda len vo vzťahu k prestrešeniu schodiska.

Žalovaný tvrdil, že umiestnenie schodiska zo severnej strany kultúrneho domu vo vzdialenosti minimálne 10 metrov od rodinného domu č. X je v dostatočnej odstupovej vzdialenosti, nakoľko slnečné lúče dopadajú z južnej strany, realizáciou navrhovanej stavby, nebude znížený svetelný komfort rodinných domov č. X a X. V danom prípade nedôjde ani k zmene zhoršenia presvetlenia pozemkov ČKN p. č. 667/3,2,4.

Čo sa týka projektovej dokumentácie, krajský súd zo snímky - C - situácia, ktorá je súčasťou projektovej dokumentácie, zistil, že umiestňovaná (posudzovaná) stavba je umiestňovaná severovýchodne k už existujúcemu kultúrnemu domu a rodinným domom žalobcov v rade 1/, 2/, ktoré sú postavené na parcelách ČKN p. č. 667/1 a 667/4 a vôbec im nemôže tieniť a vzhľadom na chod slnka z východu na západ nemôže ovplyvňovať presvetlenie týchto rodinných domov. Žalobcovia mohli v konaní predložiť znalecký posudok, ktorý by tieto závery spochybnil, i keď vzdialenosť rodinného domu na p. č. 667/1 od umiestňovanej stavby je 10,705 metra a k rodinnému domu na p. č. 667/4 je ešte väčšia. Záver žalobcov, že vzdialenosť medzi umiestňovanou stavbou a rodinným domom č. X a X je 7,3 metra, nevyplýva z projektovej dokumentácie, ktorá je súčasťou administratívneho spisu, súdu nie je zrejmé, z akých údajov žalobcovia pri meraní 7,3 metra vychádzali. Odstupové vzdialenosti sú v súlade so zákonom č. 532/2002 Z. z., naviac žalobcovia tvrdenia o negatívnych dopadoch stavby podľa zákona č. 532/2002 Z. z. nepreukázali žiadnymi dôkazmi. Tento žalobný bod súd vyhodnotil ako nedôvodný.

Krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného z dôvodu, že v konaní nekonal a nerozhodoval orgán, ktorý by bol v súlade s ust. § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. určený pre územné konanie, vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľom v územnom konaní je Mesto Žilina, ktoré má zároveň status stavebného úradu pre umiestňovanie stavieb v kat. úz. K..

Krajský súd poukazuje, že samotné určenie príslušného stavebného úradu môže byť predmetom preskúmania len vo veci samej, teda v rámci rozhodnutia, ktorým rozhoduje príslušný stavebný úrad o umiestnení stavby. Preto je potrebné, aby orgán, ktorý bude postupom podľa § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. určovať príslušný stavebný úrad, vylúčil akékoľvek možné pochybnosti v postupe určeného stavebného úradu a teda aj možné pochybnosti v súvislosti s konaním zamestnancov, ktorí vykonávajú prípravu podkladov na rozhodovacia činnosť pre územné konanie.

Žalobcovia v konaní mali úspech, pri aplikácii § 250k ods. 1 O.s.p. im vzniká právo na náhradu trov konania. Žalobcovia si v konaní uplatnili trovy konania prostredníctvom právnej zástupkyne podaním zo dňa 27.10.2015, celkom vo výške 1 110,40 Eur.

Uplatnené trovy právneho zastúpenia zahŕňali:

1. zastúpenie žalobcu v rade 1/ T. A.:

- prevzatie a príprava - 69,92 Eur a 8,39 Eur režijný paušál,
  - žalobný návrh - 69,92 Eur a 8,39 Eur režijný paušál,
  - návrh na odklad vykonateľnosti - 1 z 69,92 Eur = 34,96 Eur a 8,39 Eur režijný paušál,
  - účasť na pojednávaní dňa 27.10.2015 - 69,92 Eur a 8,39 Eur režijný paušál,
- spolu 278,28 Eur.

2. zastúpenie žalobcu v rade 2/ P. A.:

- prevzatie a príprava - 69,92 Eur,
  - žalobný návrh - 69,92 Eur,
  - návrh na odklad vykonateľnosti - 1 z 69,92 Eur = 34,96 Eur,
  - účasť na pojednávaní dňa 27.10.2015 - 69,92 Eur,
- spolu 244,72 Eur.

3. zastúpenie žalobcu v rade 3/ MUDr. L. A.:

- prevzatie a príprava - 69,92 Eur,
  - žalobný návrh - 69,92 Eur,
  - návrh na odklad vykonateľnosti - 1 z 69,92 Eur = 34,96 Eur,
  - účasť na pojednávaní dňa 27.10.2015 - 69,92 Eur,
- spolu 244,72 Eur.

4. zastúpenie žalobcu v rade 4/ J. A.:

- prevzatie a príprava - 69,92 Eur,
  - žalobný návrh - 69,92 Eur,
  - návrh na odklad vykonateľnosti - 1 z 69,92 Eur = 34,96 Eur,
  - účasť na pojednávaní dňa 27.10.2015 - 69,92 Eur,
- spolu 244,72 Eur.

Súčasne si uplatnili náhradu za stratu času 2 polhodiny á 13,98 Eur = 27,98 Eur a súdny poplatok vo výške 70,- Eur.

Aplikujúc vyššie citované zákonné ustanovenie, súd priznal žalobcom v rade 1/, 2/, 3/, 4/ náhradu zaplateného súdneho poplatku za žalobu vo výške 70,- Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 900,56 Eur. Tieto pozostávajú z odmeny za úkony:

- prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 4 x 69,92 Eur + 8,39 Eur režijný paušál = 288,07 Eur,
  - písomné podanie žaloby vo výške 4 x 69,92 Eur + 8,39 Eur režijný paušál = 288,07 Eur,
  - účasť na pojednávaní dňa 27.10.2015 vo výške 4 x 69,92 Eur + 2 x 8,39 Eur režijný paušál = 296,46 Eur,
- a to v zmysle § 11 ods. 4 veta prvá, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. a), c), d), § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (súd priznal režijný paušál len za tie úkony právnej služby, za ktoré si ho právny zástupca vo vyčíslení trov konania zo dňa 27.10.2015 uplatnil, za úkony, pri ktorých si režijný paušál neuplatnil, tento súd nepriznal),
- zo straty času vo výške 27,96 Eur (§ 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z., 2 polhodiny na spätočnú cestu x 13,98 Eur).

Celkom krajský súd zaviazal žalovaného povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 970,56 Eur (70,- Eur + 900,56 Eur).

Tieto je žalovaný povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne žalobcov v rade 1/, 2/, 3/, 4/ Mgr. Zuzany Pivoňkovej, advokátky so sídlom v F., podľa § 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p., do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd nepriznal žalobcom v rade 1/, 2/, 3/, 4/ náhradu trov právneho zastúpenia za úkon podania návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia, spolu s režijným paušálom z dôvodu, že tento návrh bol súčasťou žalobného návrhu, za ktorý súd náhradu trov konania priznal.

Krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžhuv/1/2013 zo dňa 29. apríla 2014, podľa ktorého „V správnom súdnictve v konaní o žalobách rozhoduje súd o náhrade trov konania predovšetkým podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania; môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa. Ide o osobitné ustanovenie, ktoré upravuje iba právo na náhradu trov konania úspešného žalobcu a v odseku 1 v podstate vylučuje primerané použitie § 142 O.s.p., hoci úspech v konaní sa u žalobcu posudzuje rovnako ako pri použití § 142 O.s.p. Právo na rozhodnutie o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997) je tiež ratione materiae obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (pozri bližšie Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 212/09-26).“

Je teda zrejmé, že podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov náhradu trov konania možno priznať len úspešnému žalobcovi a nie ďalším účastníkom konania (pibratým a účastníkom konania), a to aj v prípade, že by mali v konaní úspech, že by v súlade s ich tvrdením v konaní súd rozhodol, preto krajský súd nerozhodol ani o trovách konania, ktoré vznikli pibratému účastníkovi konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedenom rozhodnutí ďalej vyslovil právny názor, že „Nemožnosť priznania náhrady trov konania úspešnému žalovanému, resp. účastníkom konania, ktorých súd pibral do konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p., by síce mohla byť chápaná ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania, avšak na druhej strane za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p. do konania pibrať, hoci žalobca jeho pibratie do konania sám ovplyvniť nemohol. V tejto súvislosti možno poukázať napr. na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 56/05 z 22. júna 2005, podľa ktorého „aj úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku určuje, či sa právo na súdnu ochranu naplní reálnym obsahom (čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Prístup k súdnej a inej právnej ochrane totiž závisí aj od toho, či účastník konania má alebo nemá vytvorené ekonomické predpoklady na uplatnenia tohto základného práva bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Preto procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu bez zreteľa na jeho postavenie v konaní, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku platenia trov konania, za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný s uplatnením svojho procesného stanoviska a dosiahol, že sa návrh alebo žaloba proti nemu právoplatne zamietli alebo dosiahol procesný úspech iným zákonom dovoleným spôsobom“.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15-tich dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom Krajského súdu v Žiline písomne v troch vyhotoveniach.